

HET GEBRUIK VAN Z.G. MAT GOUD BIJ HET VULLEN VAN KLASSE V CAVITEITEN

G. E. FLÖGEL, wetenschappelijk hoofdamtenaar.

Inleiding

In de conserverende tandheelkunde is de keuze van het restauratiemiddel één der moeilijkste, doch tevens één der meest fascinerende facetten. Enerzijds wordt dit veroorzaakt door de sterk uiteenlopende eigenschappen van de vulmaterialen, anderzijds door de variabele omstandigheden die in het menselijk gebit heersen, zoals localisatie en uitgebreidheid van het cariësproces, kauwdruk, herstel van niveau etc. Hierbij zal men het feit moeten aanvaarden dat – naarmate het defect groter is – de keuze kleiner wordt, terwijl omgekeerd bij de kleine caviteit het arsenaal van beschikbare materialen het grootst is.

Afgezien van de esthetische faktor, is bij de cervicale caviteiten tot dusverre het cohesieve goud onovertroffen in vergelijking met alle andere ons ten dienste staande vulmaterialen en wel voornamelijk om de volgende redenen:

1. Er treedt geen corrosie op van 24 karaats goud.
2. Geen andere vulling wordt zo goed door het parodontium verdragen (WAERHAUG).
3. Er is geen fixatiemiddel nodig omdat dit materiaal, in tegenstelling tot gegoten vullingen, direkt tegen de wanden van de caviteit gecondenseerd wordt.
4. Anders dan bij alle andere plastische vulmaterialen treden geen dimensionele veranderingen tijdens het verharden op.
5. Het is niet oplosbaar in de mondvlloeistof.
6. De expansie-coëfficiënt benadert zeer dicht die van het tandweefsel (goud $14,4 \cdot 10^{-6}$; tandweefsel $11,4 \cdot 10^{-6}$).
7. De mechanische eigenschappen, zoals hardheid, dichtheid, treksterkte, percentagerek komen ongeveer overeen met die van 22 karaats gietgoud.

Niettegenstaande deze gunstige eigenschappen is de geregelde toepassing van cohesief goud reeds lang in onbruik geraakt, althans in ons land. De moeilijke en tijdrovende techniek geldt hiervoor als voornaamste oorzaak.

De laatste jaren tracht men aan dit bezwaar tegemoet te komen door naast het bladgoud het z.g. matgoud te gebruiken. Met dit laatste materiaal, dat een enigszins sponsachtig aspect vertoont, is men n.l. in staat de caviteit in betrekkelijk korte tijd te vullen. Gezien de relatief geringe dichtheid moet hierop een laag bladgoud worden aangebracht, waardoor de restauratie beter bestand is tegen externe invloeden. Op deze wijze kan het zoveel tijd vergende condenseren tot een minimum worden beperkt. De ervaring heeft geleerd dat het vervaardigen van dergelijke goudvullingen niet meer tijd vergt dan doorgaans nodig is voor een gegoten restauratie.

Mat goud

Mat goud is zuiver goud, dat langs electrolytische weg wordt verkregen. Het wordt in de vorm van strips van variërende diktes en breedtes in de handel gebracht*) en laat zich gemakkelijk in stukjes knippen die de vorm van de caviteit hebben. Met grote, getande stoppers**) wordt het in de caviteit gecondenseerd. Dankzij het grote adaptatievermogen van het materiaal, kan men het zeer snel en zonder de minste moeite op de bodem van de caviteit fixeren, vooropgesteld dat men een normale retentie heeft aangebracht. Deze mogelijkheid levert twee belangrijke voordelen op in vergelijking met de klassieke techniek waarbij uitsluitend gebruik gemaakt wordt van bladgoud. In de eerste plaats is het prepareren van z.g. starting points overbodig, een handeling die gemakkelijk kan leiden tot pulpa expositie. Daarnaast omzeilt men het moeilijke en vaak tijdrovende aanbrenge van een triangulaire bladgoud-basis.

Dankzij de uitstekende cohesieve eigenschappen kan men vervolgens de caviteit zonder moeite verder opvullen. De ervaring leert dat dit proces zelfs bij grote klasse V caviteiten niet meer dan 5 à 10 minuten in beslag neemt.

Tegenover deze voor de verwerking zo aangename eigenschappen staat het nadeel dat het bijzonder bros en poreus is, zodat het niet zonder meer als vulmateriaal kan dienen. Zoals eerder vermeld, is dit de reden dat het

---

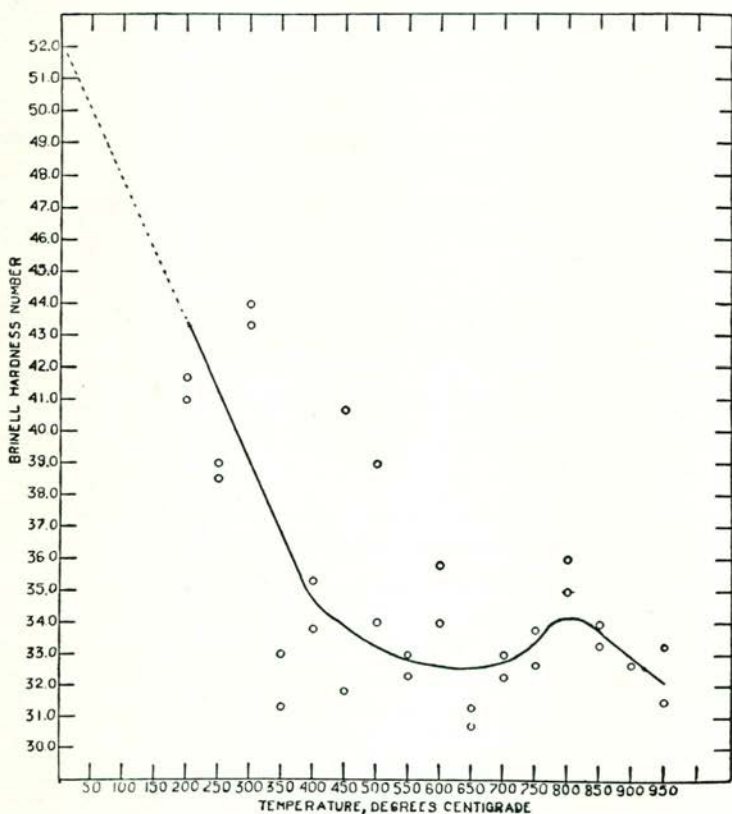
*) Het door ons gebruikte matgoud werd geleverd door Williams' Gold Refining Co. inc. U.S.A.

**) Geschikte getande stoppers worden door verschillende fabrikanten vervaardigd. Goed bruikbaar is b.v. het Cottrell instrument 2K.

materiaal bedekt moet worden met een finerlaagje, bestaande uit cohesief bladgoud.

Het bladgoud

Het bladgoud wordt in de vorm van cylinders van verschillende grootte in de handel gebracht. Hoewel de fabrikant het goud tegenwoordig uitsluitend in cohesieve vorm aflevert, is het toch niet zonder meer te verwerken. Het absorbeert namelijk heel gemakkelijk alle mogelijke gassen die, zelfs indien ze in een uiterst geringe hoeveelheid in de atmosfeer voorkomen, de cohesieve eigenschappen geheel of gedeeltelijk verloren doen gaan. Bekend zijn o.a. zwavelwaterstof en de dampen van medikamenten. Door verhitting worden deze gassen gemakkelijk verdreven en krijgt het

Afb. 1. Het verband tussen de temperatuur, waartoe het goud is verhit, en de hardheid nadat het in de caviteit is gecondenseerd. (SKINNER - PHILLIPS).

goud de oorspronkelijke cohesieve eigenschappen weer terug. Het is gebleken dat, naarmate men de cylinders tot een hogere temperatuur verhit, de hardheid van de uiteindelijke restauratie lager wordt. (zie afb. 1)

Daarom wil men in principe de gassen bij een zo laag mogelijke temperatuur verdrijven. Anderzijds dient de hiervoor benodigde tijd klinisch acceptabel te zijn. Men acht een temperatuur van ongeveer 350° C bij een tijd van 8 à 10 minuten voor klinisch gebruik optimaal. Om dit te realiseren wordt wel aanbevolen gebruik te maken van een elektrisch komfoor dat nauwkeurig op deze temperatuur afgesteld wordt. Bovendien moet men daarbij een redelijk nauwkeurige synchronisatie tussen het verhittingsproces en de condensatietechniek nastreven. Daar echter de klasse V restauratie geheel buiten de kauwdruk valt, tengevolge waarvan een maximale hardheid niet als dwingende eis behoeft te worden gesteld, kan men o.i. zeer wel volstaan met verhitting van het goud op een mikaplaatje dat bevestigd is boven een gas- of alcoholbrander. De vereiste temperatuur bereikt men, wanneer de afstand tussen bovenkant vlam en mika-plaatje niet meer dan 1 cm bedraagt.

Van meer invloed op de mechanische eigenschappen is de intensiteit waarmee de goudcylinders worden gecondenseerd. Het is noodzakelijk hierbij gebruik te maken van een hamer. Bij het aaneensmeden van het goud treden sterke deformaties in het ruimterooster op tengevolge waarvan het materiaal zich zal „verstevigen” en daardoor eigenschappen verkrijgt die ver uitsteken boven die welke men bij 24 karaat gietgoud aantreft. (afb. 2) Bovendien zal, naarmate men intensiever condenseert, de tussen de goudcylinders aanwezige lucht beter worden verdreven en zal een dichtere structuur ontstaan.

<i>materiaal</i>	<i>dichtheid</i>	<i>Brinell hardheid</i>	<i>treksterkte lb./sq. in.</i>	<i>perc. rek</i>
24 K gietgoud	19.3	24	15.000	30
22 K gietgoud	—	54	35.000	22
puur bladgoud	19.1	54	36.000	12.8

Afb. 2.

Mechanische condensatie

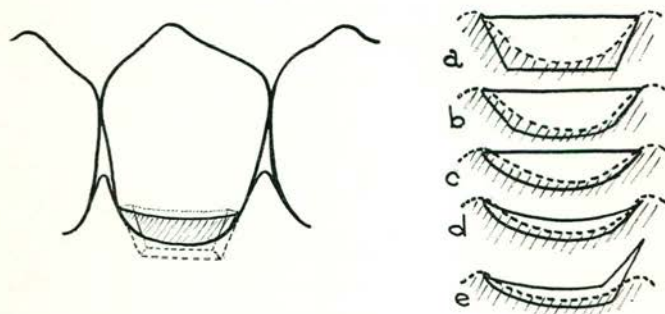
Hoewel door de toepassing van het mat goud een belangrijke tijdswinst verkregen kan worden, blijft het aanbrengen van de buitenlaag van bladgoud een bewerkelijke procedure. Dit bezwaar is echter voor een groot deel te ondervangen door gebruik te maken van een mechanische goud-

hamer. Per slag gerekend is de energie hierbij geringer dan die van de oude handhamer. Door de hogere frequentie echter kan een grotere hoeveelheid energie per tijdseenheid aan het goud worden doorgegeven. Bovendien blijkt daarbij het beschadigend effect op het naburige parodontium geringer, hetgeen o.m. tot uitdrukking komt in het feit dat een groot aantal lichte slagen door de patiënt beter wordt verdragen dan de doordringende slag van de vroegere apparatuur. Volgens onze ervaring is de pneumatische hamer volgens HOLLENBACK een bijzonder geschikt instrument. De frequentie hierbij bedraagt ongeveer 360 slagen per minuut. De laatste jaren treedt daarnaast de elektronische hamer van MC.SHIRLEY op de voorgrond, waarmee zelfs een maximum van 3600 slagen per minuut kan worden bereikt. Hoewel deze frequentie uit theoretische overwegingen duidelijke voordelen biedt, is dit tot nu toe met betrekking tot een merkbare kwaliteitsverbetering van de vulling niet tot uitdrukking gekomen. Gezien bovendien de voor Nederlandse begrippen zeer hoge prijs van het laatstgenoemde apparaat, verdient o.i. de Hollenbackhamer, mede op grond van de grote voordelen die deze biedt bij de amalgaamtechniek, op dit ogenblik de voorkeur.

Uitwendige vormgeving van klasse V caviteiten

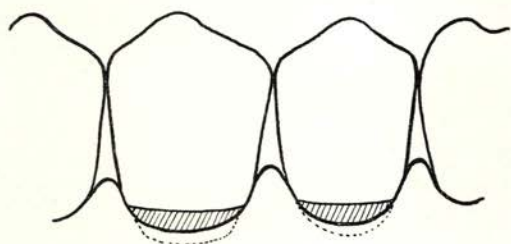
Alvorens men tot caviteitspreparatie overgaat, is het nuttig zich allereerst een voorstelling te maken van de uitwendige begrenzing. Niet alleen om b.v. esthetische redenen, doch ook met het oog op de wijze waarop de cofferdam moet worden aangebracht.

De uitwendige vormgeving zoals die door BLACK werd aangegeven, werd enerzijds bepaald door de lokalisatie en omvang van het te behandelende defekt, anderzijds door factoren als preventieve uitbreiding, retentie, resistentie enz. Hieruit ontstond b.v. een begrenzing die min of meer

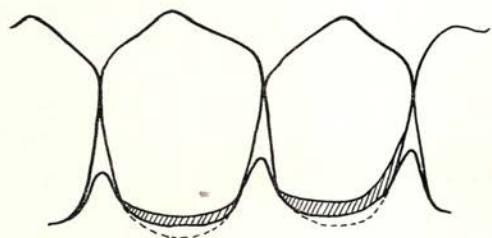

Afb. 3. Ferrier preparatie en varianten.

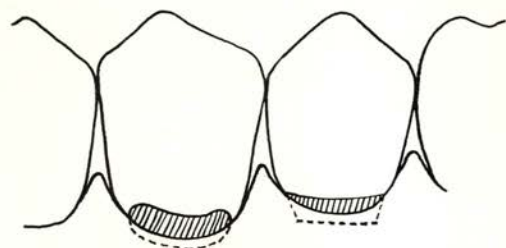
niervormig was. Het is gebleken dat bij de thans heersende hoge cariës-frequentie deze vormgeving als onvoldoende moet worden beschouwd. De preparatie volgens FERRIER (afb. 3), die in principe trapeziumvormig is, voldoet in dit opzicht veel beter. Veel variaties zijn hierop mogelijk. (JONES, afb. 3a en b). Kenmerkend hierbij is steeds dat de cervicale en de beide proximale wanden in hun geheel onder de vrije gingiva lopen. De incisale of occlusale wand verloopt steeds recht of concaaf, zodat de approximo-incisale hoeken scherp zijn (afb. 4a en b). Behalve de betere kansen tegen secundaire cariës blijkt deze vormgeving ook in esthetisch opzicht grote voordelen te hebben; door het harmonisch verloop van de uitwendige begrenzing, valt de vulling veel minder op (afb. 4c en 5)

Afb. 4a.

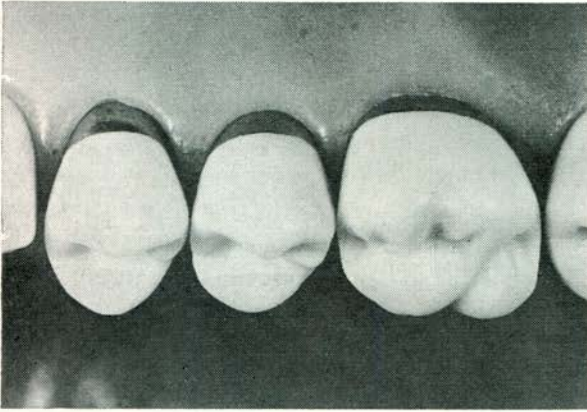

Afb. 4b.

Afb. 4c. Niervormige preparatie (links) in vergelijking met vormgeving volgens FERRIER (rechts).

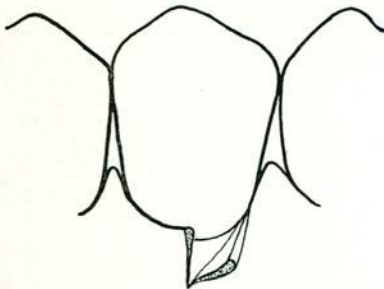

Afb. 5.

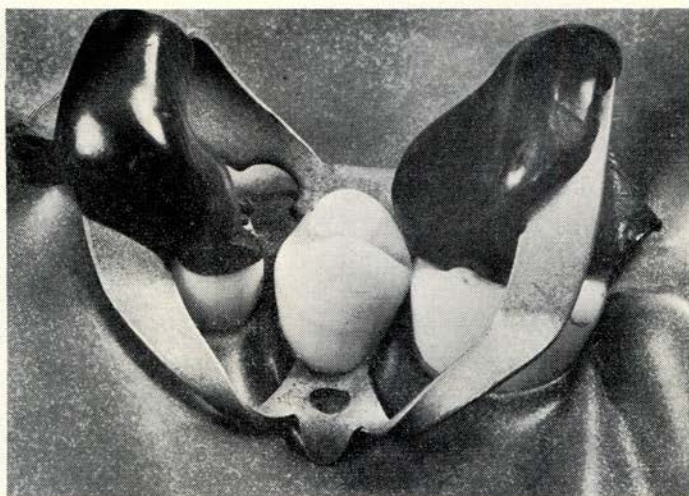
Cofferdam

Het aanbrengen van cofferdam is een absolute voorwaarde. Zelfs de geringste contaminatie met vocht doet het cohesief vermogen verloren gaan. Afgezien van deze factor heeft het werken onder cofferdam zoveel voordelen dat het aan te bevelen is dit reeds aan te leggen alvorens met de caviteitspreparatie te beginnen. Men heeft dan het voordeel van een aanzienlijk beter overzicht, onder meer omdat het optreden van een bloeding tijdens de preparatie van de randen onder de vrije gingiva – zonder cofferdam welhaast steeds een normaal verschijnsel –, vermeden wordt.

Een betere uitdroging van het tandoppervlak maakt bovendien ontkalkingen van het glazuur zichtbaar, die anders vaak onontdekt zouden blijven. Tenslotte zijn alle technische verrichtingen sneller en gemakkelijker

Afb. 6. D.m.v. één of twee verticale incisies kan de spanning van de gingiva worden weggenomen.

Afb. 7.

uit te voeren. Het resultaat zal, gezien de genoemde factoren, belangrijk aan kwaliteit winnen.

De meeste moeilijkheden ondervindt men indien bij een strak aanliggende gingiva de cariës ver naar cervicaal is uitgebreid. De druk van de gingiva tegen de labiale voet van de cofferdamklem (Ash 9 of SSW. 211, 212) kan dan zo groot zijn dat de laatste steeds van zijn plaats schuift. Door één of twee korte, verticale incisies (afb. 6) is deze spanning op te heffen en de klem laat zich zelfs in de moeilijkste gevallen goed op zijn plaats brengen.

Teneinde verschuiving tijdens de behandeling te voorkomen, moeten de vleugels met afdrukmasa op de buurelementen worden afgesteund. (afb. 7)

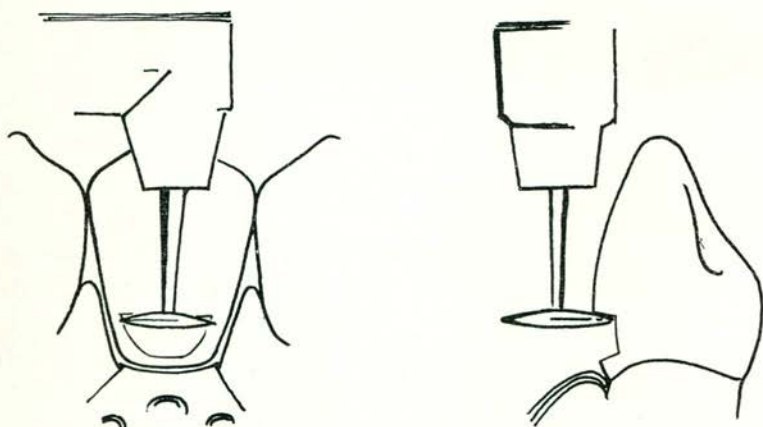
Alvorens men de cofferdam aanbrengt dient men zorgvuldig te overwegen hoeveel perforaties men zal aanbrengen en waar deze gesitueerd moeten zijn. In het algemeen is het aan te bevelen de beide buurelementen in het operatieveld op te nemen. Aangezien bij het betreffende element de buccale zijde van de cofferdam vaak sterk moet worden gerekt dienen, ter voorkoming van te grote spanningen, de perforaties op een royale afstand van elkaar te worden geknipt. De perforatie bestemd voor het te behandelen element moet hierbij a.h.w. buiten de tandrij worden aangebracht. Door deze maatregelen wordt de spanning op de cofferdam regelmatig verdeeld zodat de rubber zich om de tandhalzen in de gingivale sulcus laat stulpen, hetgeen nodig is voor een vochtvrije afsluiting. Het

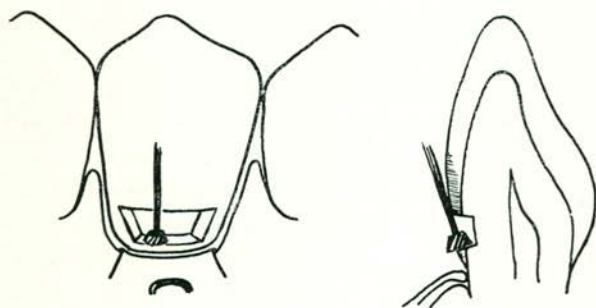
meest voldoet een stugge kwaliteit cofferdam (extra heavy), waardoor de papillen ter weerszijde van de caviteit beter opzij gedrukt worden. Zodoende wordt het mogelijk ook de proximale randen van de caviteit onder de gingiva te prepareren.

Caviteitspreparatie

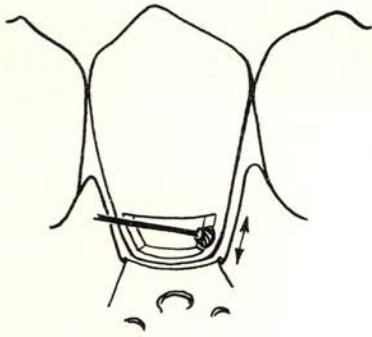
Bij de klasse V preparatie benadert men het te prepareren oppervlak veelal met de boor in loodrechte stand. Bij vele patiënten is, – vooral in de molaarstreek –, een dergelijke techniek haast ondoenlijk tengevolge van het gebrek aan ruimte. Daarom moet de voorkeur worden gegeven aan een methode waarbij de boor zoveel mogelijk in een richting evenwijn-

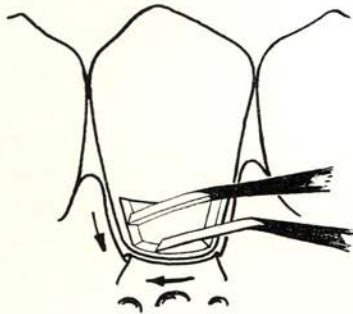
Afb. 8. Openen van de caviteit met diamantsteentje D & Z no. 5A, 6A of 7A.

Afb. 9a. Het prepareren van de cervicale wand. Indien de schacht van de boor wordt afgesteund tegen de strakke, incisale rand, heeft men het hoekstuk beter onder controle en ontstaat tevens de juiste inclinatie van de cervicale wand en wel zodanig, dat de richting overeenstemt met die van de glazuurprismata.

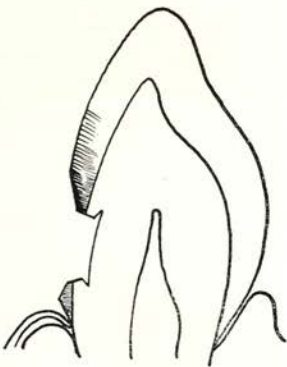
Afb. 9b.

Afb. 10a. Het afwerken van de caviteitswanden met het Woodbury instrument.

Afb. 10b. Aanbrengen van de ondersnijdingen met een Woodbury instrument. Dit geschiedt – uitsluitend in dentine – langs de hele incisale en cervicale rand.

Afb. 11. Grote bevel, kleine dentine mond.

Afb. 12.

dig aan het te prepareren vlak wordt geplaatst. Hierdoor is een minder gespannen en riskante werkwijze mogelijk. Op de grens van het ontkalkte glazuur wordt met een klein spoelvormig diamantschijfje (D & Z. no. 5A, 6A, 7A) een snede in het glazuur gegeven, die van papil tot papil loopt (afb. 8) Met een op- en neergaande beweging wordt nu met dezelfde schijf het cervicaal van deze snede gelegen glazuur weggeslepen. Hierna prepareert men met een kleine omgekeerd conische boor (no. 1 of 2) de cervicale en proximale wanden (afb. 9a en b). Hierdoor ontstaan de scherpe approximo-incisale hoeken vanzelf. Het gladmaken van de caviteitsbodem en wanden, evenals het aanbrengen van de ondersnijdingen gebeurt met glazuurmessen. De meest geschikte hiertoe zijn de smal geslepen 15-8-12 hak en beitel en het Woodbury instrument 10-80-4-6 (afb. 10a en b). Bijzonder veel aandacht dient men te schenken aan het verloop van de caviteitswanden ten opzichte van de richting van de glazuurprismata. Dit leidt tot een sterke divergentie van de opstaande wanden van de caviteit (afb. 11). Hoewel theoretisch geen onondersteund glazuur voorkomt, blijft de kans op beschadiging tijdens het hameren groot, omdat het verloop van de prismata tot op zekere hoogte moet worden geschat. Veiliger is het daarom de caviteitswanden aan de periferie aanzienlijk af te schuinen (bevel). Hierdoor is bovendien een betere afsluiting bij temperatuurswisselingen mogelijk (STEBNER), terwijl daarnaast oppervlakkige glazuurdefecten in de preparaties betrokken kunnen worden zonder dat daarvoor een vergroting van het dentine trauma noodzakelijk is (afb. 11).

Condensatietechniek van het matgoud

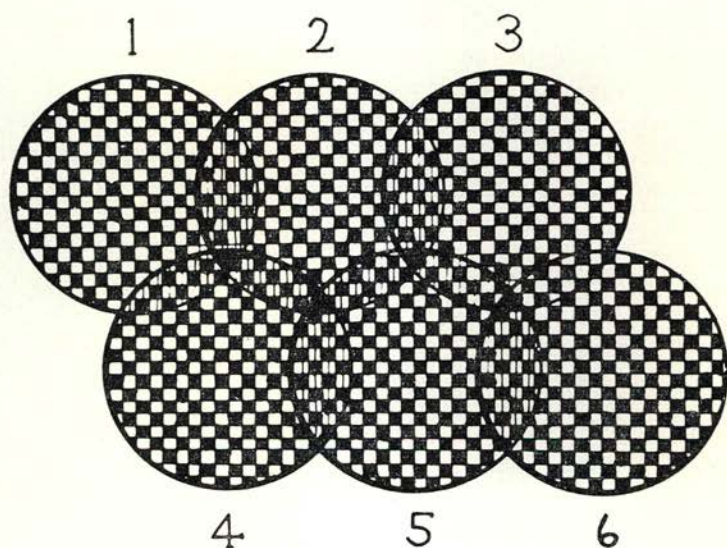
Een in de vorm van de caviteit geknipt stukje matgoud wordt met een sonde op zijn plaats gebracht en daarna voorzichtig met een getande handstopper (b.v. Cottrell 2 K) tegen de bodem aangedrukt. Hierover brengt men een grote cylinder bladgoud aan die het matgoud in zijn geheel moet afdekken. Deze cylinder wordt nu stevig met de handstopper tegen de onderliggende goudlaag geperst en dient ter bescherming van het brosse materiaal tijdens het hieropvolgende condenseren met de mechanische hamer. Hierbij worden beide lagen in de ondersnijdingen gecondenseerd met behulp van kleine goudstoppers (rond $\frac{1}{2}$ mm diam.). Vervolgens brengt men een tweede laag matgoud aan, die weer door middel van een grote cylinder tegen de eerste laag wordt gehamerd. Op deze wijze voortgaande wordt de caviteit tot ongeveer $\frac{4}{5}$ gevuld. Hieroverheen wordt nu een fineerlaag van uitsluitend bladgoud aangebracht (afb. 12).

Het aanbrengen van de finerlaag

Bij het condenseren van bladgoud dient men de volgende regels in acht te nemen:

1. Men gebruike slechts stoppers met een klein werkend oppervlak. Ten-einde beschadiging van het parodontium te voorkomen moet de energie van de hamerslag zo klein mogelijk gehouden worden. Uitgaande van deze geringe hoeveelheid is het goud alleen dan goed aaneen te smeden wanneer de energie op een zo klein mogelijk oppervlak wordt samengebundeld. Dit vereist stoppers met een diameter van $\frac{1}{2}$ tot max. 1 mm.
2. Er dient gecondenseerd te worden volgens een systeem waarbij de stopper reeds vanuit het midden naar de randen wordt verplaatst, waarbij tevens de hoek die het instrument met de bodem van de caviteit maakt ongeveer 60° moet zijn. De verplaatsing van de stopper moet zodanig zijn dat de plek waar de voorafgaande keer werd geslagen, de volgende maal gedeeltelijk wordt overlapt. (afb. 13) Gelijktijdig dient men er voor zorg te dragen dat de hoek tussen het goud en de slag-richting zoveel mogelijk 90° is omdat er anders afschuivingen te weeg

Afb. 13. Het condenseren geschiedt overlappend, a.h.w. dakpansgewijs. Meer dan 4 à 5 slagen per plaats is over het algemeen niet nodig. (SIMON)

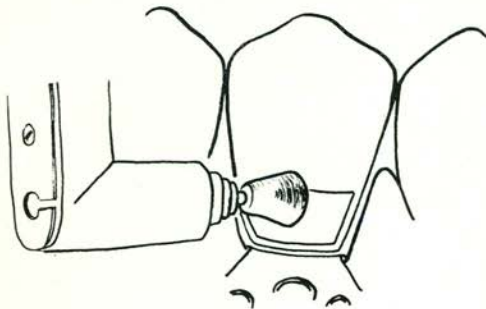
gebracht worden. Dit is te realiseren door een komvormige opbouw van de vulling. Doordat tijdens het hameren het middel over het algemeen meer slagen zal ontvangen en daardoor dichter in elkaar geslagen wordt dan het goud in het randgebied, zal deze komvormige opbouw vanzelf ontstaan.

3. Ter vermindering van beschadiging van het glazuur en tevens om de delicate stopperoppervlakte te ontzien, doet men er goed aan direct contact tussen beide te voorkomen. Het goud moet daarom steeds vóór de stopper uit naar de randen worden toegedreven. Stulpt dit dan over de randen heen dan wordt het met een mes verwijderd of weer naar binnen teruggevouwen, zodat de uitwendige begrenzing van de caviteit steeds zichtbaar blijft.
4. Men brengt een geringe overmaat bladgoud aan zodat bij het afwerken de oude anatomische contour weer hersteld kan worden (convex in twee richtingen).

Afwerken

Het afwerken geschiedt bij voorkeur met de cofferdam nog ter plaatse. Hiertoe worden vaak speciale messen en vijlen aanbevolen. Het bleek ons echter dat men voor dit doel heel goed gebruik kan maken van glazuurmessen, b.v. de 15-8-12, en het Ash 58 instrument als „trekmes”. De gewone parodontologische vijlen zoals de Tarno instrumenten nr. 10, 11 en 12 blijken zeer goed de speciaal tot dit doel vervaardigde goudvijlen te kunnen vervangen.

Wanneer men niet gewend is met cohesief goud te werken, vraagt men zich af waarom men in plaats van met al deze instrumenten het goud-

Afb. 14.

oppervlak niet eenvoudiger kan bijslippen met papierschijfjes. Na enige ervaring blijkt echter dat het bewerken van de cohesief goudvulling met messen en vijlen wel degelijk grote voordelen biedt. De kans op beschadiging van de omliggende weefsels is beslist geringer en het goudoppervlak zal doorgaans dichter van structuur worden. Bovendien leidt het werken met papierschijfjes gemakkelijk tot een te vlakke afwerking. Men gebruike deze daarom zo min mogelijk, en zo nodig uitsluitend in de kleinste vorm en fijnste soort en wel nadat de restauratie met messen en vijlen zo glad mogelijk is afgewerkt.

Tenslotte polijst men de vulling met behulp van puimsteen en krijt door middel van bekervormige rubbertjes (B.S. polishers, afb. 14). Hierbij bestaat het gevaar van beschadiging van het wortelcement. Dit is te vermijden door de voet van de cofferdamklem zodanig te verplaatsen dat deze juist contact maakt met de cervicale rand van de vulling.

Samenvatting

- a. De tegenwoordige hoge cariësfrequentie maakt wijziging van de gebruikelijke nier-vormige caviteitsbegrenzing bij cervicale defekten noodzakelijk. De beschreven begrenzing is in dit opzicht beter aangepast en heeft bovendien esthetische voordelen.
- b. Een techniek werd beschreven waardoor het prepareren van de klasse V caviteiten efficiënt en exact uitvoerbaar wordt.
- c. Door gebruikmaking van de z.g. matgoud techniek is het mogelijk op eenvoudige en snelle wijze cohesief bladgoud vullingen te vervaardigen. Het grootste deel van de caviteit wordt hierbij zeer snel opgevuld met matgoud, waardoor het tijdrovende condenseren van bladgoud tot een minimum wordt beperkt. Slechts de buitenlaag van de caviteit wordt met bladgoud afgedekt.

Literatuurlijst

1. WAERHAUG, J. Reaction of gingivae to materials as used in operative dentistry. Tr. Am. D. Soc. Europe 62 :57, 1956.
2. GABEL, A. B. The American textbook of operative dentistry, 1954, 9th edition.
3. KOSER, J. R. & INGRAHAM, R. Mat gold foil with a veneer cohesive gold foil surface for class V restorations. J.A.D.A. 52 :714, juni 1956.
4. SKINNER, E. W. & PHILLIPS, R. W. The science of dental materials. 5th edition.
5. SIMON, W. J. Clinical operative dentistry. 1959.
6. STEBNER, CHARLES M. Correlation of physical properties and clinical aspects of gold foil as a restorative material. Dental Clinics of North America, nov. 1958.
7. BLACK, G. V. Operative dentistry, 1922, 2nd edition.
8. HODSON, J. T. Micro structure of gold foil and mat gold. D. Progress 2 :55-58, okt. 1961.
9. VEN. TRESKA, A. D. Class V gold foil restorations for the average practitioner. D. Survey 37 :165-169, febr. 1961.
10. SPENCER, P. H. et. al. Annealing temperature of gold foil. J. D. Res. 39 :765-766, juli-aug. 1960.

Flögel

11. TAYLOR, J. B., STOWELL, E. C., MURPHY, J. F., WAINWRIGHT, W. W. Microleakage of gold foil fillings. J. D. Res. 38 : 749, juli-aug. 1959. Abstract.
12. MEYERS, L. E. Filling a class V cavity with a combination mat- and cohesive gold foil. J. Pros. Den. 7 : 254-258.

v. Eeghenstraat 75, Amsterdam